В гаю шумить вітер осінній,
Так холодно, вогко вночі…
Я їду самотній по лісі,
Закутаний, в темнім плащі.

Як швидко я їду, так швидко
Вперед моя думка летить,
Туди вона весело лине,
Де милої хатка стоїть.

Ось брешуть собаки… от слуги
Виходять мене зустрічать
Зо світлом. Біжу я в господу,
По сходах остроги бряжчать.

В кімнатці, у килими вбраній,
Там пахощі милі, тонкі,
Там люба мене дожидає, –
Лечу я в обійми палкі.

Шумить вітер листом дубовим,
І дуб промовляє мені:
"Мандрівцю дурний! чого хочеш?
До чого ті мрії дурні?"